

ENPATUFET

ANY VIII N.º 369.—Redacció y Administració: Cardenal Casañas, 4 (Riera del Pi)

—¿Veyam si sabs com me dich?

—No, senyor; però el papà li diu la mona.

Croniqueta

L'Amich dels aucells

EL govern francès ha condecorat ab una de les més altes distincions de la nació, a un ciutadà benemèrit, qual nom no recordem en aquets instants, però tant li fa, perquè tampoch es conegut de molts francesos, malgrat la gran popularitat de que frueix, a París sobre tot, la persona que'l porta, la qual es comunment anomenada ab el bell pseudònim de l'Amich dels aucells.

Y en bona fè que li escau a n'aquet senyor tan bell motiu, com podrien acreditarho, si podien parlar, els aucells del seu país, als quals prodiga en totes ocasions les proves del amor que'ls porta.

Principalment en aquets temps de neus y de fredorades, en que als pobres moixons se'ls fa dificultós moltes vegades trobar una trista llevreta ab que apaivagar llur fam, es quan l'Amich dels aucells sol desempenyar les funcions que l'han fet mereixedor d'aquet dictat.

Aixís es que'ls vehins de París el veuen molt sovint dirigir-se als parchs de la gran capital ab les butxaques plenes de grans, molles de pa, llevors y demés queviures propis pera l'alimentació de les petites aus, y un cop al lloch apropiat, fer una senyal qualsevol, que bon punt sentida pels aucells, els enmena a voladuries a la vora del amich llur, qui'ls serveix la racció necessaria ab la més gran generositat y bon afecte.

Y es tant lo que'ls beneficiats coneixen a llur favoreixedor y l'estimen, que tot sovint li prenen el menjar de les mans, y se li posen damunt del cap, del bras o dels muscles, xerrotejant alegrement y sense demostrar gens ni mica de por, entre l'admiració de les persones que presencien l'espectacle.

Algú potser dirà que les condecoracions que solen concedir per fets de guerra, per actes de valor y d'abnegació en benefici dels nostres consumblants o per mèrits contrets en el conrèu de les ciències, de les lletres y de les arts, no deuen esmersarse pera recompensar actes de l'aparent puerilitat del ressenyat, però, al que això objectés, podria contestàrseli que per damunt de tota la sentimentalitat que podés haverhi en la conducta d'aquell bon senyor, la seva conducta entranya un gros benefici prestat al seu país, ja que la protecció a n'els aucells, implica a la vegada la protecció a l'agricultura, perquè les més de les especies d'ells li són favorables, y al mateix temps, es un medi molt útil de sanejament, ja que són també forses els moixons que's peixen d'insectes perjudicials a la salut pública, tot lo qual fa que's pugui considerar com a ben concedida l'honra que'l govern de la República Francesa ha concedit al Amich dels aucells.—ABECÉ

Inconvenients ortogràfics

Ja sabèu tan be com jo,
que en el català corrent
se sol suprimir l'accent
en tota preposició.

Semblant costum no critico,
perque pot ser molt fundada,
encara que es exposada
a que rebem *més d'un mico*.

Que es lo que li va succeir
a un amich meu y company,
com veurèu pel cas extrany
que ara us vaig a referir.

Tenia el tal un parent,
a l'Amèrica emigrat,
al que havia demanat
que li enviés urgentment

un o dos micos petits
per esplay dels seus xavals,
ja que ab aquests animals
els tindria divertits.

Però com la quantitat
en guarismes la dongué,
va resultar que escrigué
la següent barbaritat:

—Estimat oncle Lluís:
expedèixim, per favor,

en el prop·vinent vapor,
1 o 2 micos del país.

Y així, en el correu «l'ampicos»,
va veure tot esglayat,
que li havien enviat
una gabià ab cent dos micos.

NYIC

—¿Y ahont el té empleat el noy?

—A la Neotafia.

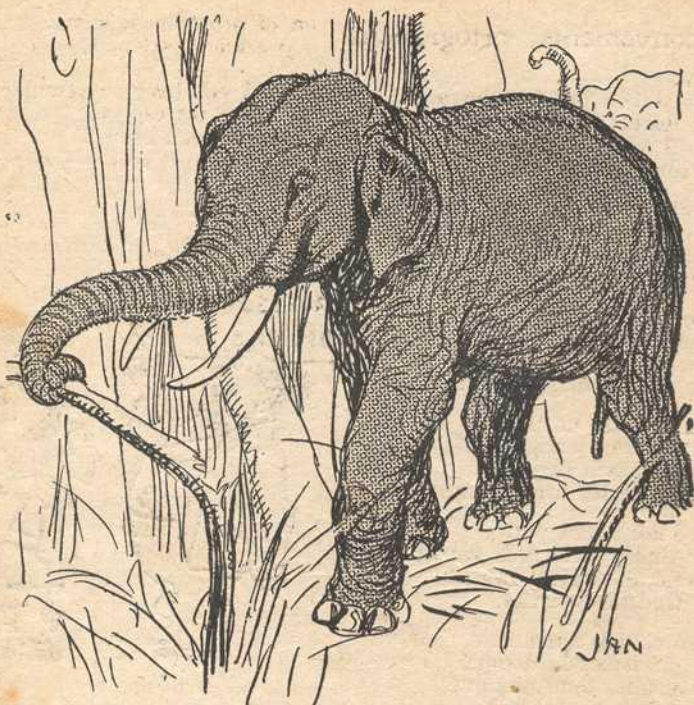
—Donchs aixís li ensenyarem llatí y
grech, que són llengues mortes.

Historia Natural

L'elefant

Es el quadrúped més gros que hi hà; es mamífer, y's caracterisa, en sa forma general, per tenir el cos gros y recullit, el coll curt, el cap gros y les potes altes y groixudes.

El nas se li allarga en forma de trompa que's va estrenyent y acaba, al cap d'avall, ab els forats del nas oberts en una mena de cassoleta y un apèndix, en forma de dit, que serveix pera agafar els objectes. La trompa serveix al elefant de nas, de bras, de mà, de dit y de llavi superior. La cua es, a proporció, petita y curta; y al cap d'avall de les potes hi té senyalats cinch dits a cada una, però no poden separarse.

Per cada costat de la trompa li surten els ullals, que generalment tenen dos metres de llargada, encara que en alguns elefants arriben a tenir-ne tres.

Les orelles són grans y planes y són una de les parts més sensibles del animal; per això, els elefanterers, o sia els que menen els elefants domesticats, els castiguen punxantlos les orelles.

De tots els mamífers terrestres, es el més valent y el més fort, si be es dòcil y fàcil de domesticar, y per lo tant, molt útil al home. A pesar de ser tan gros, corre més que un cavall al galop. El seu aliment es purament vegetal.

Aquest animal se cria en els boscos de la India y de l'Africa, y s'hi troba més be, com més espessos y humits són.

Se diu que la carn d'elefant es molt bona pera menjar, y la pell, y sobre tot els ullals, són molt estimats.

La seva pell no s'importa a Europa, però sí els ullals, dels que se'n fan objectes de marfil.

El tresor amagat o una pensada den Galvana

EN Galvana va heretar un camp del seu pare. Aquest, al morir, li va dir solemnement:

—Treballa be'l teu camp y no't faltarà menjar.

Però en Galvana no era un xicot capàs de treballar un camp. No li agradava ajupirse pera cavar, y això era un greu inconvenient pera que'l seu camp prosperés.

Va venir la època de sembrar y encara el camp den Galvana estava per treballar: tot plè d'herbes y més dur que un pà de sis lliures de vuyt dies.

Y en Galvana, agegut còmodament dessota d'un arbre, estava rumiant còm s'ho faria pera sembrar, sense tenir de cavar.

Mentres rumiava, va passar per allí un pagès velí seu.

—¿Què fas aquí, Galvana? El teu camp està per treballar y el temps de la sembra ja s'acosta.

—Es lo que estava pensant—va respondre en Galvana.

—Sí; tu ves pensant. ¡Treballar has de fer y no pensar!—li va escri-dassar el bon pagès.

—Home, es que pensava una manera de fer treballar el camp per altres.

—Just. Lloga jornalers y ja veurem si't surten els comptes.

—Oh, es que lo que jo pensava era la manera de que'm treballessin el camp, sense tenir de pagar.

—¿Potser esperes que baixin els àngels com a Sant Isidre?

—Sien els àngels o uns altres, la qüestió es que'm cavin el camp de franch.

El pagès va arribar al poble y va explicar a tothom les pretensions den Galvana.

—Aquell gandulàs espera que li vagin a cavar el camp de franch. Vès si n'es de somia truites.

¶ Tothom va riure al sentir aquesta explicació, y en Galvana no podia anar en lloch que no li diguessin:

—¿Que ja han baixat els àngels?

Però va venir un dia que, tip de sentir tantes mofes, en Galvana se'n va anar a ciutat.

El vespre, quan va tornar, tothom se li'n reya, dientli:

—¿Que has anat a buscar jornalers a ciutat?

—Encara que us en riguèu—responia en Galvana molt seriós.

Vetaquí que, al cap de dos dies, en Galvana se'n va anar al camp ab el càvech a la espatlla.

—¿Que vas a treballar?—li preguntaven els vehins.

—¡Ca! Això de treballar es massa antich. Vaig a geure dessota la figuera del camp.

—Donchs ¿per que t'emportes el càvech?

—Es per si algun dels meus jornalers el necessita.

Y vetaquí que cap a mitg dematí varen comensar a arribar forasters al poble. N'hi havia de tota mena: joves, vells, senyorets, menestrals, estudiants. Y l'un darrera l'altre preguntaven:

—¿Me sabrien dir ahont es el camp den Galvana?

Y tots s'hi dirigien.

La gent del poble, sorpresa y intriguada, va també anar cap allí pera veure lo que passava.

Aquells forasters, l'un darrera l'altre, se n'anaven al camp, miraven y després, veient a n'en Galvana, li deyen:

—¿Que'm deixaria aquet càvecch, pagant lo que sigui?

Y en Galvana els deixava el càvecch a l'un després de l'altre.

Davant de la estupefacció de tot el poble, aquells forasters se posaven a cavar el camp, y quan n'havien cavat un bon tros, se n'anaven, prenent aleshores l'altre el càvecch y posantse també a cavar, y aixís tots, fins que el camp va quedar tot treballat.

La gent se feya creus de lo que veyia. Y lo bo era que, un cop acabada la feina, en lloch d'anar a cobrar, tots donaven alguna moneda a n'en Galvana, per haverlos deixat l'eina.

Al vespre, quan en Galvana arribà al poble, satisfet de tenir el camp a punt de sembrar y la butxaca plena de diners, tothom li preguntava:

—Però ¿cò'm t'ho has arreglat pera fer aquet miracle?

Y en Galvana, rient com un panxa ampla, responia:

—Ja us ho deya, y vosaltres vos en mofaveu, que jo trobaria jornalers sense pagar.

El secret de com ho va fer, no'l va dir més que a un amich seu molt intim, que's deya Joan de l'Os, quan se varen trobar a soles.

—¿Veus?—li va dir:—El dia que vaig anar a ciutat, vaig fer posar en el diari aquest anunci.

Y treyentse un diari de la butxaca va llegir: «Avis interessant. Se suposa que'l tresor d'un milionari americà que va morir a la seva terra de Vilaviva, se troba enterrat en el camp den Galvana, situat en dit terme».

Aquest anunci era'l secret de tot. La gent de ciutat, al llegirlo, va córrer a buscar el tresor, regirant la terra tan be, que la cullita que va fer en Galvana aquell any no li cabia a dintre del graner.

J. MARRUIXA

III Concours d'EN PATUFET

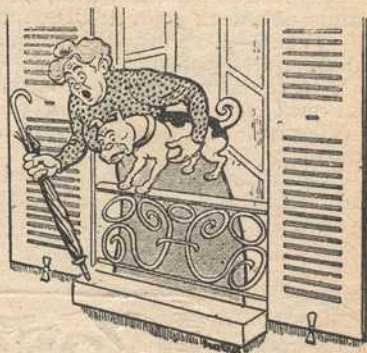
HAN ENDEVINAT 6 MOTS

M. Bassas, A. Piqué, E. Carrillo, R. Corominas, J. Piera, J. M. Trabal, J. Bancells, J. Aparicio, M. Aguadé, F. Figueras, M. Molero, J. de Via, A. Fanz, N. Colomer, T. Poler, M. Sureda, J. Juncosa, J. Ferrer, J. Ventalló, J. Carulla, M. Soler, A. Casacuberta, F. Tur, F. Almera, J. Coll, V. Turán, A. Gomis, L. Gomis, M. Manent, M. Tintoré, E. y M. Fumaña, J. Coll, germans, Puiggari, T. Arús, M. R. Homet, J. Xamuset, J. Fornaguera, R. Morera, J. M. Ribas, J. M. Vilá, A. Clapés, M. Sellarés, J. Janer, F. Bassols, J. Lluhi, C. Soler, L. Vilalta, J. Molins, M. Torrens, J. Mari, R. Ferrer, J. Porta, A. Boix, germans C. y E. Casanovas, L. G. Serrallonga, A. Lluiba, A. Rovira, J. Rovira, J. Rovira, M. Rovira, J. M. Molins, J. Assens, L. Assens, V. Iborra, F. Martí, F. Esteve, T. Miralpeix, J. M. Trias, J. Trescals, M. Domènech, X. Cot, P. Figueras, J. Sanromà, J. Font, A. Montaner, J. Borrás, T. Junyent, J. Rosquellas, E. Durán, J. Badia, P. Vila, A. Picanyol, J. Codina, J. Sala, A. Font, J. G. Guardiola, J. Sentís, J. M. Guasch, E. Casamitjana, J. Bassols, M. A. Desvens, J. Casamitjana, A. Martín, A. Ferret, J. M. Farré, T. Delgar, R. Serra, M. Marqués, R. Tomás.

LA HISTORIETA AL, EXTRANGER

—Sembla que comença a ploure:
¿me vols tirar el paraigua?

—Mira que se't trencarà
si cau desde tant enlaire.

El color del dol

ENTRE nosaltres, el negre significa dol, però no es aixís per tot arreu; el negre sols té aqueixa expressió a Europa y als països que han seguit la seva civilització, y, per una raresa, al Japó se té també al negre com a simbòlich de dol.

Això depèn del caràcter simbòlich que's dona als colors. El negre simbolisa, en aquet cas de la mort d'un membre de la família, *privació de llum y de vida*, y per això els parents del difunt vesteixen, durant un cert espai de temps, de negre.

En cambi, a la Siria, per exemple, els que porten dol vesteixen de color blau cel, perquè aquet color es símbol del cel, el lloch ahont se desitja que siguin els morts; y a la Xina, el color del dol

Mes el paraigua ha baixat
y ¡ma noy! no s'ha trencat.

es el blau fosc, color que correspon, segons ells, al quint cel, que es al que creuen que van els justos

Els egipcis vesteixen de color torrat quan porten dol, perquè el

color torrat, que es el de les fulles mortes, simbolisa la fi de la vida.

A l'Etiopía, el color del dol es el blanch o el color de cendra. El blanch es símbol de la puresa de la vida del difunt, y el cendra es el símbol de lo que devenen les mortals despulles.

A l'India, hi hà moltes tribus que quan se'ls mor algú se posen robes vermelles pera significar dol, car aquet color, entre'ls indis, simbolisa'l foch que purifica l'ànima del finat.

Si aquí algú's vestís de vermell, de blau o de vert pera portar doi, cometria una gran falta de respecte envers el difunt, y en cambi, en altres països seria mal mirat si no ho fes. És allò de que «cada terra fa sa guerra».

SALOMÓ

Bona informació

UNA vegada, el director de cert diari extranger va enviar a Barcelona a un redactor pera que l'estudiés y fes de corresponsal.

Arribat a nostra ciutat y un cop aposentat, se posà a complir la seva missió; al cap de pochs dies envià al seu periòdich, y aquet publicà, una fotografia encapsalada aixís:

«Els vaguistes de Barcelona se passegen pels carrers ab una creu dalt d'una canya».

Y ¿sabèu qui eren els vaguistes fotografiats? Donchs eren senzillament, els nostres simpàtics emblanquinadors del Plà de la Boqueria, y la creu, el pinzell ab que emblanquinen.

(j...!)

PEPIS

Pera recitar

(FRAGMENT)

Poble de Catalunya, ta orfanesa
de llibertat be massa t'ha durada,
recobra ja l'herencia que t'han presa:
damunt d'aquesta terra esquarterada
hi ha quedat un lligam que ningú trenca
y encara té la patria agermanada:
es la llengua, eixa llengua pirinenca
devallada a la plana y la marina
y a l'altra banda de la mar blavenca;
la llengua teva, que ab llevar llatina
els segles han pastat, feta a ta imatge,
sobrevivent a la pairal ruina;
que es més forta que tot: en el naufragatge
de la patria, es la post miraculosa
que tart o d'hora't tornarà a la platja.

FRANCESCH MATHEU

(Mestre en Gay Saber)

Mestres de la Pintura

Viladomat

(Continuació)

EN Pascual Bailón era un mal pintor y en Viladomat no hi aprenia res; aixís es que'ls seus tutors el van col·locar al taller den Batista Perramón, que allavors tenia certa anomenada, havent arribat a ser cònsul del Colegi de Pintors de Barcelona (com si diguéssim: president del gremi). Ab aquet hi va treballar nou anys, al cap dels quals, ja'n sabia més que'l mestre.

Tenia 18 anys y ja va tenir pit pera anar sol. Alguns quadres pintats a l'edat de 19 anys són al Museu de Barcelona. Quan tenia 20 anys pintava a Tarragona: a la Catedral y als Jesuïtes, y les seves obres eren admirades de tothom. A 24 anys va fer el retrat del cos present del allavors Venerable y avuy Sant Joseph Oriol, el millor que ha quedat del taumaturg barceloní. Y va coronar l'obra de la seva primera joventut.

hont hi va posar tot el foch, tot l'atreuiment y tota l'empenta del seu geni, ab el quadre de la Conversió de Sant Pau y la decoració de la Capella de la Casa de Convalecència de Barcelona.

L'any següent, el 1704, va comensar la guerra, aquella guerra que tenia d'acabar deu anys més tart, l'11 de Septiembre de 1714, ab la desfeta del Portal Nou. Aquets deu anys van ser de pena, de tristesa y de miseria per la nostra Barcelona. Però el nostre Viladomat, en el seu taller que havia instalat en una de les cases que'l seu pare va deixar al número 8 del carrer del Bou de la Plassa Nova, no parava de treballar y quan, acompanyant al Arxiduch Carles d'Austria, va venir a Barcelona, el cèlebre escenògraf italià Ferràn Galli, anomenat Bibbiena, va anar ab aquet a aprendre la perspectiva, y ab ell y altres artistes italians el gust per les noves formes que's feyen a Italia; y la seva pintura, crua y sombra dels seus primers temps, se va tornar més ideal de forma y més sublim de color. En aquells temps fou quan va decorar l'Església de Junqueras (1) y va fer els monuments dels Carmelites de Barcelona y de Reus.

La fama del mestre barceloní va escamparse aviat per Catalunya, y de tot arreu li venien encàrrechs. Al seu taller s'hi van arredossar tots els joves que en aquell temps volien aprendre les nobles arts, de les que tan be se'n eixia'l mestre, y allí hi van acudir aprenents brodadors, arquitectes, argenters, pintors y tots quants pel desenrotllo de llurs arts, necessitaven del dibuix com element essencial. Va ser la primera Acadèmia de Barcelona, la primera Llotja, lo que va devenir el taller del carrer del Bou.

Però, mentres tant, en Viladomat treballava sens descens en els seus

(1) Avny traslladada al carrer d'Aragó, baix l'advocació de la Puríssima Concepció.

encàrrechs. Va fer un monument pera la Catedral, que's va muntar durant molts anys per la Setmana Santa; y va fer pintures pera Betlem, pera Santa Maria del Mar, pera l'iglesia de Mataró y molts y molts altres quadres, entre'ls que s'hi compta la famosa «Vida de Sant Francesch» en dos quadres que va pintar pel convent de Fra Menors y que avuy té una sala dedicada al Museu del Parch, de la qual deya el Mestre Casellas que hi havia tota la vida y tot el saber den Viladomat.

A pesar de ser tan bo, y de ser tan gran artista, en Viladomat va tenir molts envejosos entre'ls seus confreres, y després d'haver deixat un bon planter d'artistes, va morir en gracia de Deu el dia 22 de Janer de 1755, a l'edat de 77 anys, sent enterrat a l'iglesia del Pi.

LL. F.

El taller d'EN PATUFET

Una casa en baix relleu

Al taller d'EN PATUFET no s'hi poden fer cases de debó; el taller es massa petit y les eines són poques; però EN PATUFET, que es molt enginyós, fa les cases planes, com si fossin en baix relleu, per medi de pessas de cartró.

Els materials són baratos y un mateix se'ls pot fer, de manera que la casa surt molt barateta. Els materials són les pedres de les pàrets y les dels portals, finestres, columnes, pontons, etc.

Les pedres són quadrats com els que componen la fig. 1, als quals

s'hi fa, apretant ab un llistó, el cantell rom com se veu en A de la fig. 1.

La composició de la paret es fàcil, tenint en compte que'ls junts verticals siguin alternats.

Després de fer la prova de la

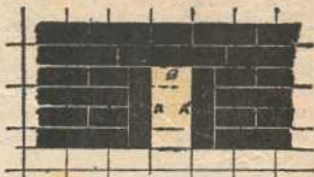
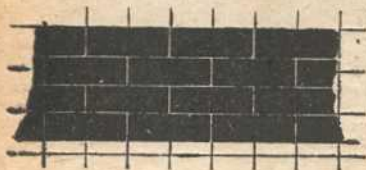

Fig. 2

figura 1, se fa un ensaig de porta, com se veu en la fig. 2. Pera aquest ensaig se necessiten els montants AA' y el dintell B, que's retallen del mateix cartró, y quan se tenen totes les pessas, se pot montar el tros de fatxada, com en la fig. 2.

EL CONTRAMESTRE

[Fig. 1

(Seguirá)

La llengüa universal

Primer agrupament

LLENGÜES

MONOSSILÁBIQUES

(Continuació)

XINO

—¿Quin fou, el sant gay que tens a l'estanch?—Com que tinch tanta sanch, a les cinch tinch són. —Tinch cinch fills tossuts y prims y amichs íntims vinticinch.—¿Quin quinquillaire del quint pis té quinqués?

SIAMÉS

—Teta tonta, tanta tinta tota t'unta.—¿En quin tinter té tinta, Antón?—Aquest estúpít, ha escupit en un tupí que està tupit.

Segón agrupament

LLENGÜES AGLUTINANTS

FAMÍLIA AFRICANA

MANDINGA

—Els ensinalls s'empassen per les senalles.—Les bagasses malaltises s'esllavicen saccejant.—Estich pensant de quan ensà s'han esquinsat els cinch cents sachs.

EGIPCI

—Donch gola a la Lola al caire del pedris.—No remeni, tafaner, sinó'l faré anar d'oros.—Tot lo meu se'n va en misses o ciris.

ZULÚ

—Ab xerigot els noys s'esquitxen.—Setze agutzils s'han enmatzinat ab brots d'atzavara.—Si'l butxi botzina, esbótzali l'atzerola.

(Seguirà)

Totes les solucions.—C. Delgrós, E. Trias, C. Vincia.

Quatre solucions.—Dolors Pujol, Rita Farró, Agnès Junyent, J. Dalmau, F. Trabal, F. de P. Figueras, A. Vallmajó, Montserrat Ramón, E. Caseras, germans J. y J. Simón, J. Just, M. Torrents, V. Borràs, R. Viladrosa, R. Juncosa, J. Bartra, E. Enguix, M. Novell, V. Casanovas, germans F. y Pepeta Regàs, A. Guasch.

Tres solucions.—J. Gual, Antonieta Colomer, Clapés, Batlle y Pou, R. A. Borràs, E. Freixes, J. Aparici, J. Ferrer, Ll. Gapdevila, A. Galvan, M. Jou, A. Concepció Comas, germans Dolors y M. Riera, D. Roca, J. Rovira, J. Cardona, Montserrat Forga, A. Domènech, P. Marín, Salvador, Corbella, J. Rovira, R. Guille, J. Segalà, E. Bach, germans Concepció, Dolors y Tula Vaireda, germans A. y Pepeta Durán, Montserrat Rodón, M. Oliveras, J. Vinyas, germanes Margarida y Roseta Bomevi, F. Moltó, H. Orero, M. Tebar, J. Llasat, germans P. y M. Ballester, germans J. y Cándida Vidal, P. Rosés, Assumpta C., Carmeta Juandó, J. M.ª Cabané, Ll. del Gasó, germans G. y Rosa Valls, E. Madorell, J. Gatuells.

Dues solucions.—Mercè Alguersuari, I. Olivé, germans Carme y J. Sinca, M. Gali-
lea, P. Bassaganya, Dolors Calsada, (un sense nom), germans J. y R. Belda, J. Ala-
vedra, J. Guarro, C. Casas, J. Font, J. Hidalgo, Agna Marcet, J. Farigola, M. Rever-
ter, E. Bastons, germans S. y C. Torrents, L. Susagna, Francisqueta Trilla, M.
Deulofeu, Dolors Farreres, germans F. y Francisqueta Vives, M. Algora, J. Baguñá,
D. Rigol, Mercè Calzada, S. Fornet, F. Argemí, L. Peracaula, J. Garcés, germanes
P. y A. Dalmau, B. Vila, Josepha Sanromá, X. Hospital, A. Boter, J. Mitjavila,
J. Monravá.

Una solució.—A. Trilles, J. Comabella, J. Domingo, F. Munill, P. Poma, germans
F. y M. Torelló, M. Bernadàs, J. M.ª Reverter, J. Almirall, E. Torres, G. Cadira,
A. Bosch, J. Poch, R. Bassa, A. Vives, F. Solsona, J. Torrebadei, J. Rigoletto, A. Vi-
laseca, S. Bardera, H. Parés, J. Romen, germans C. y E. Casanovas, J. Sayol, J. Es-
panyol, G. Clavell, C. Pons, E. Corbella, R. Serradell, germans V., U. y J. Galizia.

ENDEVINA, ENDEVINETA

ROMBO

Sustituïr els punts per lletres, de ma-
nera que's llegeixi vertical y horizontal-
ment: 1.ª ratlla, vocal; 2.ª, part d'auell;
3.ª, nom de dona, 4.ª, nom de dona y 5.ª,
vocal.

MERCÉ FARRÉ

CONVERSA

- ¿Ahont vas tan aixérit, Antón?
- A veure si trobo la meva germana.
- ¿Quina, la Maria?
- No, la que tu mateix acabes de dir.

J. SANGENÍS

GEROGLIFICH

PE	VA
PI	VE
PO	VO
PU	VU

R. BORRÁS

TARGETA

Rita Trias y Sagument

E.

Combinar aquestes lletres, de ma-
nera que's llegeixi el títol d'una obra ca-
talana y el cognom de son autor.

E. Trias

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN EL NÚMERO ANTERIOR

A la targeta: *Mai es tart si el cor es jove.* — Al geroqlifich: *Tè.* — A la semblansa:
En que té molla. — A la endevinalla: *Que sia apagat.* — A la conversa: *Cassia.*

Suplement il·lustrat d'EN PATUFET

Avuy se comensa la publicació en el Suplement d'EN PATUFET, de la interessantíssima Novela d'aventures,

El gegant dels aires en la que s'hi llegiràn emocionants capítols de may vistes proeses y serà il·lustrada per en Llaverias. Es un llibre interessant, emocionant, recreatiu y instructiu, que tots els noys de Catalunya llegiràn ab afició.

AVÍS IMPORTANT

Fem saber als nostres lectors que ja estàn llestes les cobertes pera el relligat del volum de les

Noves aventures den Massagràn que són molt ben impreses a tres tintes, ab un dibuix de primera, den Junceda.

La enquadernació, o relligat, y les cobertes, no costaràn més que 20 cèntims, y aixís per mínima quantitat, els patufistes posseiràn un elegant volum que farà molta patxoca.

ELS REGALOS D'EN PATUFET

El Vestuari d'En Patufet

Ab el Suplement de la setmana entrant comensarem a repartir un interessantíssim joch, titolat

EL VESTUARI D'EN PATUFET

Continúa repartintse unes boniques postals de la Colecció Zoològica del Parch.

La d'aquet número es el Cebra.

CAMISERIA Y CORBATERIA

DE

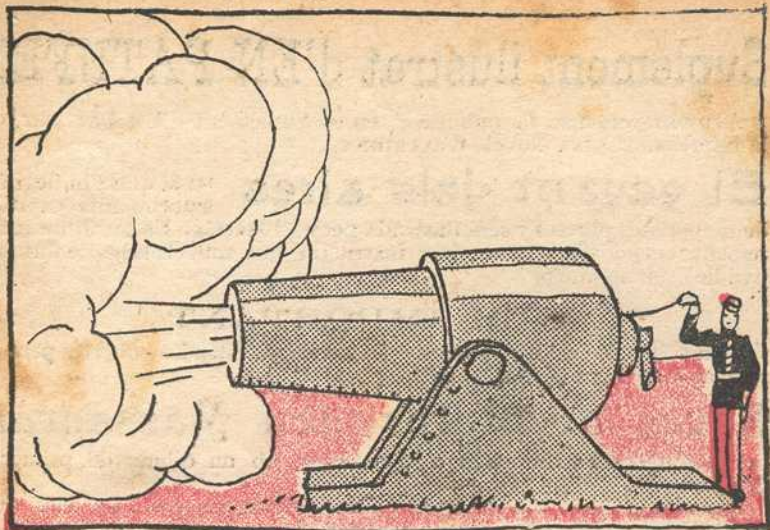
JAUME SANS

Boqueria, 32.—BARCELONA

Als nens y nenes que comprin a la Casa
se'ls obsequiarà ab una bonica postal.

ESPECIALITAT EN LES CAMISES A MIDA

—¡¡¡Buuuumm!!!

—¡Gracies, Deu meu! M'envies lo que jo tant desitjava: una olla pera poder coure les mongetes.